

Akça 3

Meftun Kocak

GÜÇLÜ ÇOCUK YAYINLARI

Copyright ©
Güçlü Çocuk ve AST, 2020

25. Eseridir.

Bu eserin tüm yayın hakları Güçlü Çocuk ve
Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, Güçlü
Çocuk ve AST'nin önceden yazılı izni olmaksızın,
elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir
kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve
depolanması yasaktır.

Adaya gelişinin üzerinden hayli zaman geçmişti... Kaç gün, kaç hafta ya da kaç ay? Hiç saymamıştı kaç kez gün doğmuş, güneş batmış, kaç Cuma geçmiş, mevsim kaçınıcı kez değişmişti... Saymamıştı, fakat geçen zamanla birlikte Akça da değişmiş, tek başına ve güçlüklerle kurduğu yeni hayatına iyice alışmış, adayı karış karış gezmiş, tüm yollarını, çıkmaz sokaklarını ezberlemiş, tehlike anında nerelere saklanacağını, nerelerde leziz yiyecekler bulabileceğini öğrenmişti... Kâh günlerce kanat çırpmış gökten inmemiş, kâh yuvasına kapanmış günlerce çıkmamıştı. Hayatından memnun muydu, yoksa şikayetçi miydi, kendisi de bilmiyordu. Tek bildiği güvende olduğuydu... Tıpkı annesinin dilediği gibi. Bunu annesi için yazdığı günlüklerde, bestelediği şarkılarda ona da anlatıyor, bir nevi rahatlıyor, yalnız olmadığını kalbinin derinliklerinde hissediyordu.

Nerde olursa olsun annesinin kendisini duyduğunu, gördüğünü hissediyordu. Bir keresinde “Anneler ve çocukları arasında kimsenin koparamayacağı çok güçlü bir bağ vardır oğlum, hiç kimsenin, hiçbir ayrılığın koparmaya gücünün yetiremeyeceği bir bağdır bu.” demişti. Şimdi anlıyor ve inanıyordu. Asla yalnız ve çaresiz değildi. Annesi için bestelediği şarkıları söylüyordu. Akça tatlı sesiyle öterken çevredeki tüm kuşlar susar sessice onu dinlerdi. Dilinden anlamalarda duymak, dinlemek için Akça'nın öteceği zamanı beklerlerdi. Sevgi ve umutla sarfedilen her kelime eninde sonunda kalplerde karşılığını buluyordu... Diğer kuşlar Akça'yı dinlemekten hoşlanmalarına rağmen hâlâ uzak duruyorlardı. Bir yakınlık kuramamışlar, onu benimseyip, arkadaş olamamışlardı. Ne de olsa o bir yabancıydı ve ilk kez yakınlarında bir yabancı bulunuyordu.

O gün hava serinlemiş, gri bulutlar ani bir hareketle güneşin önüne geçmiş, parlak ışıklarını perdelemişti. Birazdan yağmurun başlayacağı gayet açıktı... Yönünü yuvasına çevirip hızını artırdı. Koyu mavi kanatlarıyla havayı bir bıçak gibi yararak hızla göle doğru uçuyordu. Geçen zaman içinde yuva yapabileceği birçok yer keşfetmiş fakat mango ağacından vazgeçememiştir. Uçtu uçtu ve ağacın dalına kondu. Derin bir nefes aldı. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Tam zamanında yuvasına varmıştı. Diğer kuşlar da yuvalarına saklanıyor kendilerini güvenceye almaya çalışıyorlardı. Derken yaşlıca bir guguk kuşu yaklaştı Akça'ya. "Yuvana gir ve sakın çıkma, bu seferki yağmur diğerlerine benzemeyecek gibi, fırtına geliyor!" dedi ve hızla kendi yuvasına doğru uçtu. Akça şaşkınlıkla kalakaldı. Ne olduğunu anlayamadığı gibi teşekkür bile edememiştir.

Yaşlı kuşun uyarısını dikkate alıp ağaç kovuğundaki yuvasına girdi. O anda inceden bir ses duydu. O da neydi? Birisi yardım istiyordu. Sağa sola bakındı. Ağacın dibinde kanatları ıslanmış, ayakları çamura bulanmış minicik bir kuş yavrusu gördü. Akça bir adım daha yaklaştı ve yumuşak bir ses tonuyla "Heyy ne işin var senin burada?" dedi. Yardıma ihtiyacın var mı? Minik kuş hemen cevap verdi. "Arkadaşlarımla göl kenarında oynuyorduk... Hava serinleyince onlar yuvalarına döndü ama ben oyunu bırakamadım." dedi. "Şimdiyse kanatlarım ıslandı, hem rüzgâr da var, eve nasıl döneceğimi bilmiyorum." dedi. "İstersen yağmur dinene kadar benim yuvamda kalabilirsin, daha sonra evine dönersin." dedi Akça. Minik kuşun başka çaresi yoktu. "Ama önce seni burdan kurtarmalıyız." dedi Akça. Çamura bulanmış tüylerini ve ayaklarını hızla temizleyip mango ağacındaki yuvaya uçtular.

Yağmur iyice hızlanmıştı... Dışarının soğuğuna inat yuva sıcacıktı. Kısa bir sessizliğın ardından yavru kuş etrafı incelemeye başladı. Bir yandan da ardı ardına sorular soruyordu. "Kimsin sen? Daha önce sana benzeyen bi kuş görmemiştim buralarda. Burda yalnız mı yaşıyorsun?" Soruların ardı arkası gelmiyordu. Akça hangisini cevaplayacağını bilememişti. "İstersen önce tanışalım ne dersin?" dedi sakın bir sesle. "Benim adım Akça, göçmen kuşum ben. Uzun zaman oldu adaya geleli" dedi. "Vay canınaaa demek göçmen kuşsun!" dedi yavru kuş, ilk defa bir göçmen kuşla karşılaşıyordu. "Ne kadar çok yer gezmişsindir sen, anlatır mısın bana hikayeni? diye ekledi. Akça gülümsedi, ve elbette anlatacağını belirtti. Fakat önce ona nasıl hitap edeceğini bilmek için adını söylemesini rica etti.

"Afedersin, benim adım Çiru." dedi yavru kuş. Ben burada doğdum, birsürü arkadaşım ve ailemle burda yaşıyorum, hepsi bu. Seninki kadar havalı bir hikayem yok." dedi. "Yuvama hoşgeldin Çiru! diyerek söze başladı Akça. Dışarda yağmur gittikçe hızlanıyor, fırtınanın şiddeti artıyordu. Fakat yuvada herşey yolunda, kuşların da keyfi yerindeydi... Muhabbet o kadar güzeldi ki Akça uzun zamandır bu kadar çok konuşmamıştı, konuşacak kimsesi de olmamıştı. "Çook uzaklardan geldim ben." diyerek sözüne devam etti. "Okyanusun bile ötesindeki ülkelerden, ırmaklar, nehirler, dağlar, tepeler aştım. Buraya gelinceye kadar çok kanat çırptım." dedi. "Ne kadar güzelllll..." diyerek iç geçirdi Çiru. "Bense hep kendi bölgemde uçtum, hiç şehrimin dışına çıkmadım." diye ekledi. "Henüz çok küçüksün, sen de büyüyünce gezer görürsün istediğin yerleri." dedi Akça.

Ardından "Çiru ailen merak etmesin seni!" dedi telaşlı bir sesle. "Sakin ol..." dedi Çiru, "Biz yağmurlara, fırtınalara alışkınız. Yuvaya dönmediğimi farkedince kendime sığınacak bir yer bulduğumu anlamışlardır." dedi ve ekledi "İlk kez kötü havada dışarda kalmıyorum ya ben." İçi rahatlamıştı Akça'nın. Dışardaki rüzgârın uğultusu kulaklarını tırmalarken sohbet sıkı bir şekilde devam ediyordu. Bir süre sonra ikisi de uykuya daldılar. Akça kendi yatağını misafirine vermiş, kendisi bir kenarda kanatlarını içine çekip iyice büzülmüş, misafirine karşı vazifesini yerine getirmiş olmanın verdiği huzurla kendini güzel bir uykunun kollarına bırakmıştı... Uzun bir uykudan yerinden sıçrayarak, Çiru'nun "Hadi artık çikalımmmm." diyen şen şakrak sesiyle uyandı Akça. Önce bi yadırgadı, öyle ya uzun zamandır yalnızdı. Gözlerini açıp bir kaç saniye boşluğa bakakaldı...

Sonra dün olanları, yuvasındaki misafirini hatırladı. "Sana da günaydın Çiru!" dedi gülümseyerek. "Az dur bakalım, gideceğiz tabi ki." dedi. Fakat o da ne? Her sabah yuvasından sızan güneş ışığı, dışarının şenlikli gürültüsü eksikti. Onun yerini hâlâ dinmeyen yağmurun şırıltıları, şiddeti dinmiş olsa da henüz kesilmeyen rüzgarın uğultusu almıştı. Başlarını yuvadan uzatıp baktıklarında gördükleri tek şey bir kaç metreden öteyi görmeyi imkansız kılan, karanlık, koyu gri bir sis oldu ve hâlâ devam eden, dışarı uzattıkları başlarına hızla düşen yağmur.... "Hâlâ dinmemiş..." dedi hüzünlü bir sesle Çiru. "Olsunnn..." dedi Akça. "Burada istediğin kadar kalabilirsin." diye ekledi. "Peki madem, oyun oynarız biz de." dedi Çiru. Tüm gün boyunca oyun oynadılar, sohbet, muhabbet, eğlence ile vakit geçirdiler. Fakat Çiru iyiden iyiye huysuzlanmaya başlamıştı.

”Ne zaman dinecek bu yağmur, artık eve gitmek istiyorum ben...” diye söyleniyordu. Akça minik Çiru’yu daha fazla oyunla oyalayamayacağını anladı. Karşısına geçip oturdu. ”Elbette gideceksin evine Çiru, ama bu havada dışarı çıkmak imkansız görüyorsun” dedi. ”Hem çıksan bile evini bulamazsın, göz gözü görmüyor dışarda.” dedi. ”Ama ben artık eve gitmek istiyorummm!” dedi Çiru... ”Ailemin yanında olmak istiyorum.” Akça sakin ve tatlı bir dille konuşuyor Çiru’yu rahatlatmaya çalışıyordu.

-Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum, eminim ailen de bir an önce yağmurun bitmesini ve senin eve dönmeni bekliyorlardır. Fakat şu an üzülmenin, kendini perişan etmenin kime ne faydası olur ki? Hem ailenin de senin üzülmeni istemeyeceklerinden eminim Üstelik biliyor musun annemden ayrıldığımda ben de tam senin yaşlarındaydım, dedi.

Çiru birden heyecanlandı. "Nasıl yanii?" dedi. "Evet tam olarak senin yaşlarındaydım, daha çok küçüktüm." dedi ve öyküsünü anlatmaya başladı Akça. Annesiyle yaşadıkları o küçük yeşil köydeki kısa ama çok kıymetli güzel anılarından annesini kaybedişine, o zorlu günlerde nasıl ayakta kaldığına ve annesinin son arzusu olarak adaya gelmek üzere çıktığı büyük yolculuğa kadarki herşeyi... O anlatırken Çiru bazen heyecanla, bazen hüznle araya giriyor, sorular soruyor, Akça cevaplıyor, zaman su gibi akıp gidiyordu... Bir sessizlik oldu, yorulmuştu Akça. İki küçük kuş derin bir sükunetin içinde, Akça birine ilk kez anlattığı yaşadıklarını, Çiru duyduklarını düşünüyor, güzel anları düşününce kalbi heyecanla parlıyor, zorlu kısımlarında gözlerini sisler kaplıyor, tarifsiz bir hüznle için için çırpınıyor, az önceki huysuzluğunu hatırlayıp hayıflanıyordu...

Artık soru sormaya çekindiği bir anda Akça sessizliğini heyecanlı ses tonuyla bozdu. "Biliyor musun Çiru, anneme mektuplar yazıyorum ben, şarkılar söylüyorum... Sadece benim bildiğim, söylediğim ama annemin hep duyduğu, nerede ötersem öteyim beni mutlu gözleriyle izleyip, sevgiyle dinlediği şarkılar söylüyorum anneme." Çiru şaşkınlıkla başını kaldırıp Akça ya baktı. "Evet biliyorum o artık yanımda değil ama sadece bedenen ayırınız. O benim kalbimde. Ben de onun tabii ki. Demiştım sana sevdiklerinle aranda kimsenin göremeyeceği ve asla yok edemeyeceği bağlar vardır. Annem hep benimle, kokladığım çiçeklerde, seyrettiğim yıldızlarda, baktığım güneşte, uçsuz bucaksız mavilerinde süzöldüğüm göklerde... Her an her daim... Sabredip, inanmaktan vazgeçmediğim sürece hep de benimle olacak." dedi. O şirin ,ele avuca sığmayan,söz dinlemeyen Çiru şimdi ağlıyordu.

İlk kez böyle şeyler duyuyor, gözünden yaşlar dökülürken kalbi cesaretle, saygıyla , sevgiyle doluyordu. O sırada vakit akşam oluyor, yağmursa hâlâ devam ediyordu. "Uyumadan önce birlikte dua edelim ister misin?" dedi Akça. Elbette dedi Çiru. Önce birbirleri için, sonra tüm kuşlar, tüm çocuklar için dua ettiler. Çiru'yu yatağına yatırırken "Aileni çok özledin biliyorum..." dedi Akça. Yağmur durduğu vakit birlikte çıkıp yuvanı arayacağız, seni ailene götüreceğim söz." diye ekledi. Çiru gülümsedi. Birbirlerine iyi geceler dileyip uykuya daldılar..